ATILIM

Yıl 2, sayı 3 (15)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı Mart 1975

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

NATO'dan çıkılmalı, İkili anlaşmalar yırtılmalı, NATO'nun, Amerika'nın topraklarımızdaki üsleri kaldırılmalıdır.

Halkın savaşı önlenemez

İşbirlikçi burjuvazinin, halk düşmanı düzenin getirdiği bunalımlar genişliyor, derinleşiyor. Büyük burjuvazinin baskısı, terörü memlekette ilerici, anti-emperyalist, bütün güçlere karşı daha sert biçimler alıyor.

Öte yandan bu faşist biçimi yönetime karşı halk yığınları, ulusun değişik katmanları arasından gelen direnişler, bu savaşım yurt çapında yeni yeni boyutlar alıyor. Bu savaş, yabancı hegemonyasından, burjuvazinin diktatorasından kurtulmak, ileri demokratik bir düzen kurmak savaşıdır.

Gelişen olaylar, Türkiye'nin derin, çok önemli, kaçınılmaz politik değişmelere, oluşumlara doğru gittiğini gösteriyor. Büyük burjuvazi, köklerine kadar çürüyen sömürü düzenini ayakta tutmak ve gelişen demokratik halk hareketini kırmak, bu oluşumun yolunu kesmek için elindeki her aracı, olanakları kullanıyor. NATO'lara, emperyalistlere dayanan işbirlikçiler halka karşı harp açtılar, örgütledikleri faşist komandoları, polisi, ordu birliklerini, her boydan ve soydan provokatörleri halkın üzerine sürdüler. Bu saldırılar kanlı biçimler alıyor.

Büyük burjuvazi, artık kullanagelldiği yöntemlerle, biçimlerle hükümet edemiyor. Aylardır, tepeden inme bir hükümetçik vardır. Irmak «hükümeti» ordunun tepesindeki generaller cuntasına ve Amerikan servislerine dayanıyor. Bu hükümetçik te ancak sıkıyönetimi uzatmakla ömrünü sürdürüyor.

İşçi sınıfının savaşımı, sürekli grevler, yığınsal öğretmen, öğrenci direnişleri, ordu içindeki kaynaşmalar, gösteriler, protestolar bir genel amaca yöneliktir: halkın istediği, uğrunda savaştığı ileri demokratik bir düzen kurmak, böylesi bir işi yapacak hükümeti işbaşına getirmek. Bu amaçla, önce, işçi sınıfının birliğini kurmak.

Sonra, bu temel üzerinde, bütün ilerici güçlerin, bugünkü anti-demokratik düzene, NATO ve yabancı köleliğine karşı olan çevrelerin ulusal demokratik cephe kurmaları için savaşmak. Komünist partisinin, komünistlerin tarihsel görevi, ödevi budur.

Halkın bu savaşı önlenemez.

Bizim Radyo

İşbirlikçi burjuvazi, onun borazanlığını yapan gerici basın, «Bizim Radyo»nun TÖB-DER'e, gösteri ve toplantılar yapması için, talimat verdiği yalanını ortaya sürdüler.

TÖB-DER genel başkanı Bozkurt, bunun, yurtsever öğretmenlere karşı sürdürülen faşist terör ve kıyım hareketini haklı göstermek için girişilen bir provokasyon olduğunu belirtti. Bozkurt, TÖB-DER'in yurt çapında gösteri ve toplantı yapma kararını 23 Ocakta aldığını açıkladı. «Bizim Radyo» ise bu konuya bir hafta sonra, yani Şubat başlarında değinmiştir.

Faşist ihanet cephesinin, militarist kliğin amacı, TÖB-DER'in gösteri ve toplantılarıyle «Bizim Radyo» yayınları arasında organik bir bağ varmış kanısını uyandırıp, tüm anti-faşist, anti-emperyalist eylemleri, halkımızın demokrasi, ulusal bağımsızlık ve kurtuluş savaşını terörle bastırmaktır.

Marksçı-Leninci ilkelere bağlı bir parti olan TKP'nin TÖB-DER'le bir organik bağı yoktur ve olamaz. Yalnız, TKP'nin Eylem Programı Tasarısında da belirtildiği gibi, Komünist Partisi halkımızın, ilerici, yurtsever güçlerin emperyalizme, gericiliğe ve faşizme karşı olan her eylemini destekler, ulusal burjuvazinin sola açılan kanadıyle, ilerici politik ve sosyal örgütlerle, bütün yığınsal hareketlerle çalışmak yollarını arar. Kısacası, TKP, işçi sınıfının öncü savaşkan kolu olarak, yığınlar arasında çalışmayı, örgütlenmeyi görev bilir. Yığın çıkışlarına önayak olur. Bu direnişlerin anti-faşist, anti-emperyalist bir nitelik alması ve başarıya ulaşması için çaba harcar.

TKP'nin savunduğu ilkeler ve görüşler emekçi yığınlarınca gitgide daha büyük ölçüde benimsendikçe, «Bizim Radyo» da, «TKP'nin Sesi» de, «Atılım» gazetesi de halkımızın gerçekleri görmesine daha büyük katkıda bulundukça Demireller, Feyzioğulları, Türkeşler, paşalar kliği, tüm soyguncular çetesi ne yapacaklarını bilemiyorlar.

«Bizim Radyo» emekçi halkımızın, özellikle işçi sınıfının, ilerici yurtsever güçlerin, demokratik örgütlerin radyosudur. «Bizim Radyo» yalnız TKP'nin görüşlerini, amaç ve savaşlarını değil, bütün demokratik örgütlerin, kuruluş ve kişilerin görüşlerini yaymakta, anti-faşist, anti-emperyalist savaşın güçlenmesine yardım etmektedir. «Bizim Radyo», faşizmi geriletmek, onu daha ilk adımlarını atarken ezmek için girişilen eylemleri her zaman desteklemiştir, bundan böyle de desteklemeye devam edecektir. Halkımızı bu gibi eylemlere katılmaya çağıracaktır.

«Bizim Radyo», bu kutsal görevini yerine getirmeye devam ettiği için halkımızın, tüm ilerici güçlerin, yurtseverlerin güvenini kazanmış, gerçeği söylediği ve doğru yolu gösterdiği için memlekette en çok aranır ve dinlenir radyo olmuştur.

Burjuvazinin ordu politikası

Sömürü düzenlerinde egemen sınıflar halk yığınlarını, bu arada halkın üniforma giydirilmiş ve silâhlandırılmış bir parçası olan orduyu politikadan uzak tutmaya çalışırlar. Çünkü, Lenin'in dediği gibi: *«Ordu politikanın dışında kalmalıdır» tezini savunan bayağı, sakat ve aldatıcı görüş, burjuvazinin bu alandaki asıl amaçlarını gizlemeye çok elverişlidir.*

Türkiye gibi, emperyalizme bağımlılığı yüzünden azgelişmiş ülkelerde bu sorun özel bir önem taşır. Lenin'in, sözkonusu görüşü aldatıcı olarak nitelemekle ne kadar haklı olduğunu gösteren olaylara sık sık rastlanmaktadır. Gün geçmiyor ki sosyalist bir gazete, solcu kitap okuyan bir teğmen, TKP'nin yayınlarına kulak veren bir çavuş, hakkını arayan bir assubay ordudan uzaklaştırılmasın veya tutuklanmasın. Amerikan emperyalizminin çıkarları uğruna Kıbrısta ölmek ve öldürmek istemiyen Memetçik kurşuna dizilmekte, toprak kavgası veren köylü kardeşine ateş açmak istemeyen er hapse atılmaktadır. Burjuva hükümetlerine göre bunlar «politikaya karışmışlardır.» İşte madalyonun bir yüzü bu.

Yasal hakkını kullanan grevci işçinin üstüne asker kaputu giymiş, «Tomson»lu halk çocuğu sürülür, yağma ettiği

Devamı 3, sayfada

Kadınlarımız örgütleniyor

Yeryüzünün çeşitli ülkelerindeki ilerici, demokratik görüşlü, işçi emekçi kadınların, aynı zamanda Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu'nun girişimleriyle, Birleşmiş Milletler Örgütü 1975 yılını Uluslararası Kadınlar Yılı ilân etti. Bu karar, işçi kadınlar, ilerici kamuoyu, demokratik ve devrimci güçler tarafından olumlu karşılandı. 20 Kasım 1975 günü birçok ülkelerdeki kadınların temsilcileri Demokratik Almanya'nın başkenti Berlin'de toplanacaklar. Bu toplantı, kadın hareketinin dünya ölçüsünde gelişmesine büyük katkıda bulunacaktır. Uluslararası Kadınlar Yılı'nın kutlanması dolayısıyle şu şiarlar ileri atılmıştır: Kadınların durumunun iyileştirilmesi için savaşmak; Ailede ve toplumda kadına imkân eşitliği; Ülkelerinin ekonomik, sosyal ve kültürel alanda gelişmelerine kadınların katkısının artması; Kadınlarca dünya barışı uğrunda verilen savaşa, kapitalist ülkelerde kadınların katılmasını engelleyen tedbirlerin kaldırılması.

Günümüzde kadınlar dünyada maddi değerlerin üçte birini üretmektedir. Kadınlar, devrim sürecinde, ulusal kurtuluş hareketlerinde, barış, halkların genel güvenliği ve sosyal ilerleyişi uğrundaki savaşta da önemli bir güçtür.

Emekçi Türk kadını da bu davanın ve savaşın içindedir. Kadınlarımız da dünya kadınları gibi barış istiyor. Çocuklarımızın geleceği, memleketimizin geleceği için harbe karşı çıkıyor. Son zamanlarda Türkiye kadın hareketinde yeni bir gelişme var. Direniş ve gösterilere bugün işçi kadınlarımız erkeklerle birlikte katılıyorlar, grev gözcülüğü yapıyorlar. Kız öğrencilerimiz isteklerini kabul ettirmek için ölüm orucuna yatıyorlar. «Devrimciler ölmez» diyerek, faşist komando saldırılarına hep birlikte karşı koyuyorlar. Köylü kadınlarımız, topraklarını ağanın elinden kurtarmak için erkeklerle birlikte toprak işgallerine katılıyorlar.

Emekçi kadınlarımızın örgütlenmeleri, sendikalara daha geniş ölçüde girmeleri, daha aktif bir şekilde eylem göstermeleri, tek bir örgütün çatısı altında birleşmeleri, haklarını elde etmelerine olanak sağlıyacağı gibi, genel devrim hareketine, halkın kurtuluşu için güdülen savaşa da yardımcı olacaktır. Kurulan ve kurulacak olan örgütler emperyalizme, faşizme karşı kaymayı, demokrasiden, sosyal adaletten, sosyalizmden yana olmayı temel ilke saymalıdır. Kadın-

Devamı 5. sayfada

«Hükümet bunalımı»

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 20 Şubat 1975 tarihli bildirisinde: *«emperyalizmin dayanağı olan işbirlikçi burjuvazi halkımıza karşı faşist saldırıya geçti. Bütün ulusa meydan okuyor».* deniliyor. Son. bir ayın olayları komünistlerin bu görüşünü doğruluyor.

Görünüşte bir «hükümet bunalımı» var. Yedi aydır sürüp gidiyor. Bu «bunalımı» yaratan da, sürdüren de büyük burjuvazinin en kodaman, emperyalist tekellerle içli-dışlı olan kesimidir. İşbirlikçi burjuvazidir. İşte bu burjuvazidir ki, egemenliğini en kanlı biçimde, tepeden inme hükümetlerle, faşist yöntemlerle, sıkıyönetim teröruyle sürdürmektedir.

«Hükümet bunalımı» işçi sınıfının, geniş emekçi yığınlarının, bütün ilerici ve devrimci güçlerin yürüttüğü ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyal kurtuluş savaşını ezmek için işbirlikçi burjuvaziye yarıyor. Patron, emniyet müdürlüğüne telefon etmekle istediği sayıda polisi, hattâ askeri fabrikasına getirtip işçiyi süngü tehdidiyle çalıştırabiliyor. Koç, Eczacıbaşı, Hacı Ömer gibi holdingçiler, yabancı tekeller, halkın cebindeki son kuruşunu, en küçük tasarrufunu bile ele geçirmek için sözüm yabana hükümet bunalımından geniş ölçüde yararlanıyorlar. Milyarlarına milyarlar ekliyorlar. Polisi, jandarması, ordunun başındaki militarist klik, valisi, savcısı hep bunların emrinde.

«Hükümet bunalımı» işbirlikçi burjuvazinin Amerikan emperyalizmiyle, saldırgan NATO'larla, emperyalist tekellerle bütünleşmesi, daha da kaynaşması için önemli bir etken oluyor. Emperyalizmin bir numaralı adamı ABD Dışişleri Bakanı Kissinger Ankaraya daha kolay gelebiliyor. Vaşington'nun direktiflerini, tepeden inme hükümetlere kolayca dayatabiliyor. Emperyalist silâh tekellerinin temsilcileri Ankara'da cirit atabiliyor.

İşbirlikçi burjuvazi, onun politik sahnedeki adamları: Demirel, Feyzioğlu, Erbakan ve Türkeş, militarist kliğin başı general Sancar egemenliklerini bu «hükümet bunalımı»yla sürdürüyorlar. Gerici partiler demokratik bir ortam içinde, sıkıyönetimsiz bir seçimin yapılmasına kesinlikle karşı çıkıyorlar. Halkı yıldırmak için, İstanbulda olduğu gibi, jet uçaklarını kentlerin üzerinde dolaştırıyorlar. Ordu içinde «tedbirler» alıyor, yurtsever subay ve assubayları emekliye sevkediyorlar. Demokrasi, özgürlük, iş. gerçek bir barış isteyen halkımıza süngünün ucunu gösteriyorlar.

«Hükümet bunalımı» hangi açıdan ele alınırsa alınsın işbirlikçi burjuvaziyle emperyalistlerin işine yarıyor. Ama bu durumun daha uzun süre devam edemiyeceğini bu çevreler de çok iyi biliyor. Bunun için ihanet cephesinde birleşen Demirel-ler, Feyzioğluları, Erbakanlar, Türkeşler artık açıkça iktidara yerleşmek istiyorlar. Burada da işbirlikçi burjuvazinin çeşitli çıkar grupları arasında boğuşmalar sürüp gidiyor. Hükümete el atma boğuşmasında işbirlikçi burjuvazının tüm çelişkileri de su üstüne çıkıyor. Bütün bunlar açık, çıplak faşizme zemin hazırlıyor.

TKP bu tehlikeyi çok önceden görmüş, halkımızı uyarmıştır. Komünistler, faşizm tehlikesinin, işbirlikçi burjuvazinin kanlı, açık faşizmi gerçekleştirmek tertiplerinin önüne ancak tüm ilerici ve yurtsever güçlerin eylem birliğiyle geçilebileceğini söylüyor, bu uğurda savaşıyorlar. İşbirlikçiler, bunalımlar yoğunlaştıkça daha da canavarlaşıyorlar. Elbette ki bu, onun güçlendiğini değil, daha da zayıfladığını gösteriyor. Halk düşmanlarının elini kolunu bağlamak tüm demokratik güçlerin ortak savaşıyla mümkün olacaktır. Komünistler buna inanıyor.

Kurtuluş hareketinin genç erleri

Yurtta emperyalizmin egemenliğine, işbirlikçi burjuvazinin sömürüsüne, onun militarist klik eliyle uyguladığı terör politikasına karşı, güçlü bir kurtuluş hareketi gelişmektedir. Burjuvazinin genel bunalımının derinleşmesiyle daha da sertleştirdiği baskılar, bu harekete yeni yeni güçlerin katılmasını önleyemiyor. Son birkaç ayın olayları, özellikle gençlerde bu yöndeki atılganlığın yoğunlaşması bunu ispatlıyor. Gençliğin, öz sorunlarından hareket ederek, anti-emperyalist kurtuluş savaşlarına yönelme eğilimini inceliyen Lenin, işçi gençlik arasında, demokrasi ve sosyalizm ideallerine karşı önü alınamaz, coşkunca bir yönelim olduğunu yazmakta, baskı ve terörün bu süreci daha da hızlandıracağını belirtmektedir.

İlerici gençlerimiz, kurtuluş savaşının önemli bir aşaması olan anti-emperyalist, anti-faşist cephenin oluşmasına, işçi sınıfıyle daha sıkı bağlar kurmak, poli-

(Devamı 2. sayfada)

«İşçi kurultayı»

Sıradan işçilerin katılmasına olanak verilmiyen ve alınan kararların Türk-İş İcra Kurulunu bağlıyacak bir niteliği taşımadığı önceden açıklanan «İşçi Kurultayı» Türk-İş yöneticilerinin, sendika ağalarının toplantısı oldu.

Kurultay, dayatmacı Sadi Irmak hükümetinin ve sıkıyönetim komutanlıklarının grevleri ertelediği, yasakladığı, orduyu, polisi işçi sınıfına karşı sürdüğü, faşist komando saldırılarının yoğunlaştığı ve hayat pahalılığının giderek arttığı bir dönemde yapıldı. Türk-İş'in «İşçi kurultayı», hükümetin en gerici güçlerin, kasırga vurguncu, üstenci takımının elinde bulunduğu, emperyalizmin egemenliğinin sürüp gittiği, işsizliğin, yoksulluğun çığ gibi büyüdüğü, çok yönlü bunalımların yoğunlaştığı bir zamana rastladığı halde, Türk-İş yöneticileri işçi sınıfının somut sorunlarına hiç değinmediler.

Memleketimizde emperyalizmin ve yerli ortaklarının egemenliğini kırmak; demokratik, anti-emperyalist, barışçı bir hükümet kurmak, işçi sınıfının iktidara yönelik mücadelesini güçlendirmek temel sorunlardır. TKP, komünistler, bu temel sorunların çözümü için vargücüyle çalışmakta, işçi sınıfına öncülük etmektedirler. Faşist saldırıları önlemek, faşist konunları, faşist maddeleri, yönetmelikleri yürürlükten kaldırmak, sıkıyönetim ve devlet güvenlik mahkemelerini kapatmak, günün temel sorunları arasındadır. «İşçi Kurultayı»nda Türk-İş başları sosyal-demokrat eğilimli sendikacıların baskısı karşısında «partilerüstü politika» aldatmacasından vazgeçer gibi görünerek, taktik değiştirdiler. Bu politikanın yeni koşullarda geçersiz olduğunu, yani iflâs ettiğini kabul etmek zorunda kaldılar. Böyle olsa da Halil Tunç, kurultayın kapanış konuşmasında sözlerine işçi çıkarları doğrultusunda programı olan bir partinin veya partilerin yanında yer alınması görüşünün, Türk-İş İcra Kurulu'nu bağlıyacak bir karar niteliğinde olmadığını da eklemiştir. Türk-İş komandoları, Tunç-Şide grubu, işçi yığınlarını burjuvazinin kuyruğuna takmak, mevcut sömürü ve soygun düzenini sürdürmek, «sınıf barışı» deyip, işçi sınıfını afyonlama politikasını yürütmek istiyorlar. Bu, büyük sermaye çevrelerinin, tekellerin, holdinglerin ekmeğine yağ sürme politikasıdır. Bu işçi düşmanı politikaya karşı sonuna kadar direnmek ve sarı sendika ağalarını Türk-İş'in başından atmak, işçi sınıfının, sendikaları birliğini, ulusal ve uluslararası dayanışmasını güçlendirme uğrundaki savaşa büyük bir katkı olacaktır.

Barış ve iyi komşuluk ilişkileri

Emperyalizme, NATO'ya, işbirlikçi burjuvaziye karşı yürütülen savaşa bugün yeni yeni güçler katılıyor. Örneğin, CHP'nin Antalya'da düzenlediği mitinginte 70 bin vatandaşımızın ellerinde yükselen pankartlarda «NATO'ya hayır!», «Amerikan köleliğine son» sloganları yazılıydı. Bu, Erzincan, Tokat, Adıyaman, Malatya, Bingöl'de de böyle olmuştur.

TKP'nin, sendikaların, yani işçi sınıfının öncü güçlerinin bu yöndeki direnişi, ulusal burjuvazinin çeşitli gruplarını, ordu içinde er ve subayları, aydın ve yazarları da etkiliyor. CHP içindeki yurtsever güçler, NATO'dan çıkılmasını, Sovyetler Birliğiyle dostluk, saldırmazlık anlaşmaları imzalanmasını, barışçı bir dış politika izlenmesini öneriyorlar. İşçi sınıfından, halk yığınlarından gelen sürekli baskının, bilinçlenmenin doğal bir sonucu olan bu olumlu çıkışlar, ülkemizde güçler dengesinin demokrasi ve sosyalizmden yana değiştiğini göstermektedir. Bugün başta Sovyetler Birliği olmak üzere, öteki sosyalist ülkeler, dünya komünist ve işçi hareketi, dünya demokratik komuoyu uluslararası gerginliği yumşatma, Avrupa'da güvenliği sağlama, Akdeniz'i ve Orta Doğu'yu barış bölgesi haline getirme, harp ocaklarını söndürme, soğuk harbi geriletme, silâhlanma yarışını önleme yolunda yoğun çaba harcıyorlar.

Bütün bu barışçıl girişim ve çabaları bastırmak isteyen işbirlikçi burjuvazi, halkımızın ulusal bağımsızlık mücadelesi karşısında çıkar yolu bir saldırganlık ocağı olan NATO'ya daha sıkı bağlanmakta görüyor. Bu hedefine ulaşmak için yarattığı sahte Sovyet düşmanlığını alabildiğine körüklüyor. Ve körükörüne NATO'nun dümen sularında gidiyor. Bu politikayı uygulayan Sadi Irmak ve onu destekliyen çevreler verdikleri demeçlerde «NATO kalbimizdir», «NATO'dan çıkarsak soluğumuz kesilir», «Aman NATO'yu kurtaralım» yaygarasını koparıyorlar.

Fakat halkımız artık gericilerin bu demagojilerini, masallarını yutmuyor. Tam tersine faşist saldırıların, geri kalmışlığımızın, işsizliğin, pahalılığın, sürekli yoksullaşmanın, bu saldırgan pakta bağlanmanın bir sonucu olduğunu iyi biliyor.

Halkımız silâh, atom başlıklı füzeler değil, ekmek, barış ve kalkınma istiyor. Bunun için de NATO'lardan çıkılmasından, ikili anlaşmaların yırtılmasından, büyük komşumuz Sovyetler Birliğiyle iyi komşuluk, dostluk ilişkileri kurulmasından yanadır. Komşumuz Sovyetler Birliği'nin çok yönlü maddi ve teknik yardımıyle ulusal sanayimizin temeli oluşturulduğunu unutmamıştır.

Burjuvazinin ordu politikası

1. sayfadan devam

devlet topraklarını ağadan kurtarmak isteyen köylüye karşı «ateş» emri Memetçiğe verilir. İçişlerimize kabaca karışan Kissinger protesta için gösteri yapan öğrencinin karşısına zırhlı birlikler dikilir. Öğretmenin, aydının, memurun direnişi süngüyle karşılanır. Burjuva hükümetlerine göre, bu gibi hallerde asker «ulusal güvenliği» korumuştur. Madalyonun öteki yüzü de bu.

Demek ki, burjuvazinin ordu politikası tamamen sınıfsaldır: Orduyu, çalışan sınıf ve katmanların, sömürücü sınıflara karşı savaşını ezmek için bir araç, bir saldırı aygıtı olarak kullanmak, Memetçiği ana, baba ve kardeşlerine saldırtarak, sömürü düzenini ayakta tutmak.

Ana yığını halktan gelen, emekçi çocuklarından oluşan ordumuz, memlekete dalan emperyalistlere karşı ölüm kalım savaşında, Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde kurulmuştur. Başlıca görevi, ulusal çıkarlarımızı hiçe sayan emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı savaşmak, Anayurdun bağımsızlık ve egemenliğini, halkın çıkarlarını savunmaktır. Oysa burjuvazi orduyu emperyalizmin, NATO'nun emrine vermiş, ulusal niteliğini ayaklar altına almış, yoketmiştir. Bunun için orduyu, emperyalizmin NATO-SENTO gibi saldırı bloklarından geri almak, işbirlikçilerin, militarist kliğin elinden kurtarmak, silâhlı kuvvetleri yeniden ulusal niteliğine kavuşturmak, halkımızın kurtuluş savaşında önemli bir aşama olacaktır. Bu uğurda çetin bir savaş veren komünistlerin, sosyalistlerin, tüm ulusal güçlerin başarısı, yurtsever er ve subayların bu savaşa daha eylemli bir şekilde katılmasına önemli ölçüde bağlıdır. Bu ulusal sorunun çözümüne, TKP'nin önerdiği gibi, ancak yurtsever, ilerici güçlerin işçi sınıfı etrafında oluşturacağı Tekcephe yoluyla ulaşılabilir. Yurtsever subay ve erlerin yeri halkımızın yanında, anti-emperyalist, anti-faşist cephenin içindedir.

Faşizmin perde arkası

Türkiye'de özellikle son birkaç aydır olan bitenler, memleketin faşizme sürüklenmek istendiğini gösteriyor. Yakın geçmişin tarihine bir göz atılacak olursa, Almanya'da faşizmin yönetimi ele almasıyle, Türkiye'de bu yönde uygulanan plânlar arasında bir benzerlik olduğu görülür. Bilindiği üzere 30 yıllarında emperyalizmin genel bunalımı ağır basınca Almanya'da milyonlarca emekçi işsiz kaldı, sefalet içine düştü. İşçi sınıfı, diğer emekçi yığınlar sömürüye, sosyal adaletsizliklere karşı savaşa kalkışınca ve bu savaşa öncülük eden komünist partisinin iktidara gelme olanakları artınca büyük burjuvazi faşizme başvurdu. Sanayi kralları, Hitleri ve omuzdaşlarını öne sürerken, anti-komünizmi de körüklediler, bu manevralarında devlet başkanı olan ve halkın koruyucusu rolünde görünen eski mareşallerden Hindenburg'tan faydalandılar.

Her ne kadar Türkiye, bugün olduğu gibi 30 yıllarında da Almaya'ya benzemese de, emperyalizmin şimdiki genel bunalımı ve dayattığı sömürü, baskı düzeni Türkiye'de işçi sınıfını, geniş emekçi yığınlarını, işsizliğe, pahalılığa, sosyal adaletsizliğe karşı verilen savaşı yoğunlaştırmaya zorladı. Hitler taklitçisi Türkeşi koltuğu altına alan büyük burjuvazi, bütün araçlarla anti-komünizmi körüklüyor ve emekçi yığınlarının hakları uğrundaki savaşlarını bastırmak için Amerikan emperyalizminin de desteğiyle tam diktatörlüğünü kurmak istiyor.

Egemen çevrelerin perde arkasındaki adamlarından biri de cumhurbaşkanı Korutürk'tür. Hindenburg gibi halkın koruyucusu pozunu takınan bu eski amiralin görevi, Atatürkçülük iddiasıyle, halkı avutmak, kamuoyunu şaşırtıp faşizmin yolunu temizlemektir. Bir hayli zaman bu oyunu az veya çok gizleyebilmiş olan Korutürk, son radyo-televizyon konuşmasında kişiliğini tamamıyle açığa vurmuş oldu. Türkiye'de imtiyazlı sınıf olmadığını, buna «müsaade edilmiyeceğini» iddia eden, tek partili hayata hasretini gizliyemiyen Korutürk, Amerikaya bir hayli dalkavukluk yaptıktan sonra, bir de şunları söyledi: «Biz dostluklarımıza yeni dostluklar katmak istiyorduk. Şimdi görüyoruz ki bize bizden başka dost yoktur» ... Kim bilir, kendi sınıfı açısından haklı olabilir Korutürk. Gerçekten de burjuva sınıfının herşeyi çıkara bağlıdır. Yalnız şu var ki, cumhurbaşkanı işçi sınıfı konusunda yanılıyor. Şurası muhakkak ki, Türkiye işçi sınıfının, emekçi halkımızın dünyanın her yerinde dostları, sınıf kardeşleri vardır. Sosyalist ülkeler halkları, dünya işçi ve komünist hareketi daima halkımızın yanıbaşındadır.

Köyde yoksullaşma süreci

Kocaeli ilinde, 1974 yılı sonunda yapılan bir araştırma sonucunda, bu ildeki çiftçi ailelerinden 2 bin 530'unun tamamen topraksız olduğu saptandı. Oysa 1969'da buradaki topraksız ailelerin sayısı 1.800 idi. Resmi verilere göre Ege bölgesinde, son üç yıl içinde 50 bin kadar küçük ve orta köylü ocağı, tek geçim kaynağı olan toprağını kaybetmiştir.

Toprak taşınır bir mal olmadığına göre, bu topraklar sadece el değiştirdi, ağaların beylerin çiftliklerine eklendi. Topraksızların artmasını etkiliyen başka bir neden de, köydeki hızlı nüfus artışıdır. Yeni kurulan aileler, kendilerini geçindirecek taprak bulamadıklarından ya büyük kentlerin, ya da yabancı ülkelerin yolunu tutmak zorundadır. Bu durum yurdumuzda işsizler ordusunun, yurt dışına göçenlerin sayısını sürekli artırmaktadır. Bu süreç, yani köylünün topraksızlaşma, yoksullaşma süreci, Türkiye ölçüsünde hızla devam ediyor.

Kentte sermaye sınıfıyla emekçi yığınlar arasında olduğu gibi, köyde de ağa-çiftlik beyi zümresiyle yoksul köy emekçileri arasında uçurumun gittikçe derinleştiğini, ayrışma sürecinin daha hızlandığını, yukarıdaki örnekler somut bir biçimde ortaya koyuyor.

Köylü, elbette ki, toprağını ağaya, çiftlik beyine gönül rızasıyle teslim etmedi. Köylüyü yoksullaştıran, onu bir karış toprağından da yoksun, aç-sefil bırakan bugünkü soygun ve talan düzeni, işbirlikçi hükümetlerin halk düşmanı politikasıdır. Ağanın, yerli-yabancı büyük tekellerin, holdinglerin çıkarlarına hizmet eden kredi, fiyat, adalet mekanizmasıdır, burjuva devlet cihazıdır. Bundan ötürüdür ki, bugün küçük ve orta çiftçilerin yarısından fazlasının toprakları, borç para karşılığı ağalara, tefecilere, özel bankalara ipoteklidir. Yani işbirlikçi hükümetlerin sadece kredi politikası bile, yüzbinlerce köy emekçisini ağanın, büyük çiftlik beylerinin ve soyguncu tüccarın egemenliğine sürmektedir.

Halkımıza dayatılan tepeden inme Irmak hükümetinin başlıca işi fabrikatörlere, holdingçilere ve büyük tüccar-tefeci takımına 7 milyar lira kredi sağlamak oldu. Bu hükümet, Ege ve Karadeniz tütün piyasalarında at oynatan tütün tüccarına 2,5 milyar lira kredi açarak 150 bin tütün üreticisinin soyulmasını kolaylaştırdı. Açılmasıyla kapanması bir olan tütün piyasalarında ağaların, çiftlik beylerinin tütünlerini Tekel yüksek fiyatla satın aldı. Küçük ve orta üreticinin ürünü ise yerli-yabancı tütün tüccarları tarafından yok pahasına kapatıldı. Emekçi köylülerin eline üç-beş lira avanstan başka bir şey geçmedi.

Bu durumda köylünün başvuracağı tek çare, çalacağı tek kapı tefeci ağa olacak şüphesiz. Borç istiyecek, toprağının bir kısmını ipotekliyecektir. Bu kısır döngü içinde de köylü yoksullaştıkça yoksullaşacaktır.

Bu süreç hızlandıkça, doğal olarak köyde toprak kavgası, sınıf savaşı da keskinleşiyor. Köydeki son gelişmeler, toprak işgalleri, bunun en belirgin örnekleridir.

Türkiye Komünist Partisi, kurulduğu günden beri, yoksul köylüyü toprak sahibi kılacak, sömürücü büyük toprak mülkiyetini ortadan kaldıracak, ağalığı, derebeyliği, tefeciliği, yarıcılığı, ortakçılığı kökünden kazıyacak, gerçek köylü kooperatiflerinin kurulmasını sağlıyacak demokratik bir toprak reformu için savaşmaktadır. Komünistler bu davanın başarıya ulaşması için, işçi-köylü bağlaşıklığının kurulmasını ve güçlendirilmesini başlıca şart saymaktadırlar.

Sosyalist ülkelerde

● Ekonomik Yardımlaşma Konseyi üyesi ülkelerde konut, okul, hastane, çocuk yuvaları kuruculuğu yıldan yıla gelişiyor. 1974 yılında Bulgaristan'da 44.500, Macaristan'da 88.000, Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde 138.300, Polonya'da 265.000, Romanya'da 153.200, Çekoslovakya'da 127.300, Sovyetler Birliği'nde 2.250.000 apartıman dairesi inşa edildi.

● 1974 yılında Ekonomik Yardımlaşma Konseyi üyesi ülkelerde sanayi üretimi 1973 yılına oranla % 8,5 artmıştır. Avrupa Ekonomik Topluluğu üyesi ülkelerde ise bu artış % 1'dir. Amerika Birleşik Devletleri'ne gelince, bu ülkede 1974 yılında sanayi üretiminde bir yıl öncesine oranla % 0,6 azalma olmuştur.

● 17–22 Mart tarihlerinde Macaristan Sosyalist İşçi Partisi'nin XI. Kongresi yapıldı. Kongre, önümüzdeki 15–20 yıl içinde Macaristan'da gelişmiş sosyalist toplumun kurulmasının ana hatlarını çizen bir program kabul etti.

Demokratik bir hükümet sorunu

Hükümeti kurma çabaları, gericilerin çatışmalarını, çelişkilerini iyice günışığına çıkardı. Demirel-Türkeş cephesi, örneğin Feyzioğlu gibi azılı gericiler, iktidara geçmek için yoğun çaba harcıyorlar, «hükümeti kurma görevi bize verilsin» diyorlar. Ülkemizi emperyalizme, NATO'ya daha sıkı bağlamak istiyen bu çevreler, bir yandan DP'yi parçalayarak parlamentoda milletvekili satın alma yoluna başvuruyor, öte yandan da Türkeş'in faşist komandolarını işçi sınıfının, devrimci güçlerin, komünistlerin, halkımızın üzerine sürerek ülkeyi faşizme doğru adım adım sürüklüyorlar.

İhanet cephesini oluşturan gerici partilerin temsilcileri, militarist kliğin desteğiyle işbaşına getirilen Irmak'tan, onun terör, baskı politikasından şikâyetçi mi? Hiç şüphe yok ki, Irmağın politikası Vaşington elebaşları, NATO'cu harpçiler, paşalar kliği için olduğu gibi, onlar için de uygundur. Çünkü faşist eğilimli Irmak hükümeti bunların her dediğini yapmıştır. 4,5 aylık iktidarı döneminde başlıca görevi, NATO'ya toz kondurmamak, Demirel-Türkeş cephesinin komandolarını korumak, işçi grevlerini ertelemek, patronları savunmak, işçi sınıfına, devrimci güçlere karşı kanlı bir terör uygulamak almıştır. Halkımızın anti-emperyalist, anti-faşist savaşını ezmek için sıkıyönetimi, orduyu, polisi halkımıza karşı vurucu güç olarak kullanmıştır. Bunun için de Demireller, Feyzioğulları, faşist Türkeşler, şeriatçı Erbakanlar, Irmağa, «görevini güzel yaptın. Ama artık bu yağlı kuyruğu bize bırak» diyorlar.

İhanet cephesini oluşturan gerici partilerin başlıca amaçları, iktidarı ele geçirerek, faşizmi yerleştirmek için işçi sınıfına, tüm devrimci güçlere, halkımıza karşı uygulanan kanlı terörü daha da şiddetlendirmektedir. Bunlar halkın istediği erken seçim girişimlerini bunun için baltalıyorlar. Seçim yoluyle iktidara gelemiyeceklerini çok iyi bilen Demirel, bu işi terörle halletmeyi tasarlıyor. Bu gözü dönmüş gericiler muhalefette de eridiklerini görüyor, iktidara gelip zorbalık yöntemleriyle orada tutunmayı düşünüyorlar. Gerici partilerin başları, işbirlikçi burjuvazi, bu amacına erişmek için işçi düşmanı, sarı sendika ağası Halil Tunç ve Şide'leri de kullanıyorlar. Türk-İş'in başına çöreklenen H. Tunç halk düşmanlarını sözümona «rejimi» kurtarmak için anlaşmaya çağırıyor.

İhanet cephecilerinin iktidara gelmesi, terörün daha sert ve daha kanlı biçimler alması, vurguların, sömürünün daha da katmerleşmesi demektir. Bunların saldırıları yalnız komünistlere, devrimci güçlere değil, CHP üyelerine de yönelecektir. Bu tehlikeyi görmek, iktidarı Demirel ve ortakları gibi iflâs etmiş, halkımız için büyük tehlike olan sağcı partilere, faşistlere kaptırmamak gerek. CHP'liler, içinde bulundukları kararsızlıktan biran önce sıyrılmalı, daha aktif, daha tutarlı bir eyleme geçmelidirler. Çünkü bugün halktan yana demokratik bir hükümetin işbaşına getirilmesi sorunu önemlidir.

Halkımızın bu isteğini bütün olanaklarıyle gerçekleştirmeye çalışan TKP'nin Eylem Program'ında belirtildiği gibi, sosyalizme açılan ileri demokratik bir hükümetin kurulması emperyalizme, büyük burjuvaziye karşı yürütülen mücadeleden ayrılmaz. İşbirlikçi burjuvazinin sebep olduğu bunalımlardan, sürekli yoksullaşmadan, işsizlikten, pahalılıktan ancak böylesi bir hükümetin işbaşına getirilmesiyle kurtulmanın olanakları sağlanır. Ancak böylesi bir hükümetle halk düşmanı, ihanet cephesinin el atmak istediği iktidar yolu kapanabilir. TKP böylesi ulusal bir sorunun üstesinden gelmek için tüm ilerici güçlerin, kuruluş ve örgütlerin ortak bir politik platform etrafında birleşmelerine, örgütlü bir eylem yürütmelerine önem vermektedir.

Kadınlarımız örgütleniyor

2. sayfadan devam

lar yalnız böylesi örgütlü bir şekilde ekonomik, politik, sosyal alandaki eşitsizliğe karşı koyabilirler.

TKP, Eylem Programında kadın haklarına büyük bir önem vermekte, aile yuvasını bugünkü düzenin dayattığı yıkıma karşı savunmaktadır. TKP, barış, demokrasi, sosyal ilerleme uğrunda ve emperyalizme karşı mücadelede kadınlarımızın daha örgütlü bir biçimde yer almalarını sağlamaya çalışmaktadır. TKP'nin bu uğurda yeni yeni atılımları, girişimleri vardır.

Memleketimizdeki kadın hareketi örgütlenme aşamasına gelmiştir. Bu hareketin başını işçi, emekçi kadınlar çekmekte. Memlekette olduğu gibi, yurt dışında emekçi kadınlarımız da örgütlenmektedir. Örneğin son zamanlarda İngiltere Türkiyeli Kadınlar Birliği, Batı Berlin Türkiyeli Kadınlar Birliği, Münih Türkiyeli Kadınlar Birliği gibi örgütler kurulmuştur. Bu yıl 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü memlekette olduğu gibi, yabancı ülkelerde çalışan işçi kadınlarımız tarafından daha geniş ölçüde kutlandı. Emekçi kadınlarımız bu toplantılarda kadın sorunlarını görüştüler ve en elverişli çözüm yolları aradılar. Bu yolları da TKP'nin Programında buldular.

DUYURU

Bazı gazetelerde TKP MK genel sekreterliğine İ. Bilen takma adı altında Doğan Özgüden'in seçildiği haberi çıkmıştır. Haberin yalan olduğu, D. Özgüden'in TKP ile hiçbir ilgisi bulunmadığı kamuoyuna duyurulur.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Kurtuluş hareketinin...

(1. sayfadan devam)

tik eylemi ön plana almak, örgütlenme ve bilinçlenmeye hız vermekle katılıyor. Özellikle Mart ayının olayları, genç işçi kadınların da bu mücadeleyi daha büyük ölçüde benimsemeye başladıklarını gösteriyor. Anayurtta işçi kadınlarımızın kurduğu örgütler, Batı Avrupa kapitalist ülkelerinde çalışan genç işçi kadın ve kızların oluşturduğu kuruluşlar, bunun birer örneğidir.

Demokratik gençlik örgütlerinin burjuva ideolojisinin etkisinden korunması yönünde de önemli başarılar elde edilmiştir. İşbirlikçilerin gençlik hareketini parçalamak amacıyle görevlendirdikleri bozguncular, eskisi gibi başarılı olamıyor. Maocu, Troçkist, Kıvılcımlıcı, oportünist akımların yurtsever gençlik arasındaki etkenliği gittikçe azalıyor. Emperyalizm ajanlarının yalıtlanmasında, asıl amaçlarının açığa vurulmasında TKP'nin, tüm komünistlerin büyük emeği geçmiştir. Bunun için genç işçi, köylü, aydın ve askerlerimiz TKP'nin önerilerini can kulağıyle dinlemekte, kurtuluş savaşındaki yerini daha büyük bir bilinçle almaktadır. İşçi sınıfının öncü partisinin emekçi yığınların örgütlenmesi ve bilinçlenmesi yönündeki mücadelesi boşa gitmiyor. Son dönemde elde edilen kazanımların korunması, bu yöndeki atılımların daha da ileri götürülmesi, TKP örgütlerinin, tüm ilerici güçlerin önünde duran somut görevlerdir.

TKP'nin SESİ

İşçi sınıfının, devrimcilerin sesidir.

TKP'nin SESİ'ni

Perşembe akşamları Orta Avrupa saatıyle 21.30'da orta dalga 908 khz. (330 m) den Pazar ve Salı sabahları da Orta Avrupa saatıyle 9.10, Türkiye saatıyle 11.10 da kısa dalga 31.5 ve 48.5 metrelerden dinliyebilirsiniz

TKP'nin SESİ GERÇEĞİN SESİDİR

Lenin köşesi

Devrimci harekette gençliğin oynadığı rolü önemle belirten V. İ. Lenin komünistlerin, gençlerin örgütlenmesine yardım etmelerini, genç sosyalist ve işçiler arasından her çeşit güçlükleri yenebilecek devrimciler yetiştirmelerini önerir.

Lenin, gençlere, çalışmalarında üç noktayı gözönünde bulundurmalarını salık verir: «*Birincisi, tüm gençlik örgütleri, gruplar ve derneklerinin çalışmalarında ilk hedef, üyelerine devrimci dünya görüşünü aşılamak, Marksizmi de, ona düşman olan oportünizmi de iyi öğrenmek olmalıdır; İkincisi, bazı sahte devrimci, yahut ta ülkücü deyimler ve küçük burjuva çıkışlarıyla gençliği, gerçek devrimci eğitimden saptıran sözde dostlarından korumak gerekir, çünkü bu sözde dostlar, gerçekte, devrimci çalışmalara karşı, düşüncesizce davranışlar ve prensipsizlik yaymaktadırlar; Üçüncüsü, pratik çalışmalarda büyük hatalardan mümkün olduğu kadar kaçınabilmek için komünistlerin tavsiyelerinden yararlanabilmek üzere onların örgütleriyle ilişkiler kurmak.*» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 7, s. 253.)

Lenin, gençliğin kendi sorunlarını, toplumun sona dek devrimci sınıfı ve bunun için de her devrimde öncü olan proletaryayla bağlaşıklık kurduğu zaman başarıyle çözebileceğini belirtir ve şöyle der: «*Deney göstermektedir ki, öğrenci gençlik ancak halkın ve her şeyden önce işçi sınıfının desteğiyle başarıya ulaşabilir. Böyle bir desteğin sağlanabilmesi için, öğrenci gençlik sadece üniversite duvarları arasında kendi özgürlüğü için değil, tüm halkın özgürlüğü için, politik özgürlük için savaş yürütmelidir.*» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 5, s. 370.)

Oktobr devriminden sonra Marksist fikirlere karşı ilgi sürekli olarak artmış, komünist partilerinin saflarına birçok gençler katılmıştır. Bunun nedenini soranlara Lenin, Engels'in şu sözleriyle cevap vermiştir: «*Bizim devrimci partimizde fazla sayıda gencin bulunması doğaldır. Çünkü biz geleceğin partisiyiz. Gelecek ise gençliğindir. Biz yenilikçiler partisiyiz. Gençlik yenilikçilerin ardından her zaman seve seve yürümüştür. Biz eski, köhne düzene karşı fedakârca savaşan bir partiyiz. Gençlik ise fedakârca savaşta her zaman yerini almıştır.*» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 14, s. 163.)

Türkiye Komünist Partisi gençliğin menfaatlerini, haklarını savunmayı daima önemli bir ödev saymıştır ve saymaktadır. TKP, gençliğin memleket çapında örgütlenmesi, işçi sınıfının gerçek bağlaşığı haline gelmesinin tüm devrim hareketini güçlendirdiğini saptamıştır.

15 Martın gösterdikleri

Halkımız faşizmi istemiyor, Amerikan uyduluğuna karşı çıkıyor, baskı ve terörü ayakta tutan kuruluşların faaliyetine son verilmesi için savaşıyor. 15 Mart günü Batı Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yapılan faşizme karşı yürüyüşler bunu bir kere daha ispatladı. Londra veya Paris'te, Brüksel veya Münih'te, diğer birçok Batı Alman'ya şehirlerinde yapılan yürüyüşlerin hepsinde: «Faşizme hayır!», «NATO'ya paydos», «Kahrolsun Amerikan emperyalizmi», «Kendi vatanımızda çalışmak istiyoruz», «141 ve 142. maddeler kaldırılsın, Güvenlik Mahkemeleri kapatılsın» sloganları göze çarpıyordu.

Ne var ki, Batı Berlin'deki yürüyüş, bu şehirde çalışan Türklerden çoğunun aynı semtte oturmaları dolayısıyle, hepsinden daha heyecanlı geçti. Hermanplatz'dan başlayan yürüyüş, Kroyzberg semtindeki evlerinin pencere ve balkonlarına koşan binlerce Türkiyeli emekçi tarafından coşkunlukla selâmlandı.

Bu yürüyüşte de işçilerimiz ve öğrencilerimiz, sömürüye, emperyalizme bağımlılığa son verilmesi isteğini dile getiren belgiler, bu arada İşçi sınıfının öz siyasal örgütü TKP'ye konan yasağın kaldırılmasını istiyen pankartlar taşıdılar.

Batı Avrupa'daki ilerici, demokratik işçi ve öğrenci örgütlerinden oluşmuş Avrupa Barış ve Özgürlük Komitesi'nin düzenlediği yürüyüş ve mitinglerde dile getirilen bu istekler, CHP genel başkanı Ecevit'in aynı günlerde Gelsenkirchen ve B. Alman'yanın diğer bazı şehirlerinde işçilerle yaptığı toplantılarda, bu arada Bon'daki Türkiye Büyükelçiliğinde de ortaya atıldı. İşçilerimiz eski başbakanla görüşürken, sadece kendilerini ilgilendiren konulara değinmekle kalmadılar, Türkiye'nin iç ve dış siyasetiyle ilişkin sorunlar üzerinde de durdular. Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi burjuvazinin kışkırttığı ve beslediği faşist saldırılan şiddetle kınayan İşçi ve öğrenciler, bunlara son verilmesi için her tedbire başvurulmasını istediler.

Atom bombası ve harp sanayii

Amerikan emperyalizminin, NATO ve SENTO'nun harpçi planları çerçevesi içinde Türkiye'nin omuzlarına yüklenen ağır yük gittikçe artmaktadır. 1975 bütçesinin yarısından fazlası silâhlanma masraflarına ayrılmıştır. Ayrıca 1979'a kadar silâh satın almak için 16 milyar lira ayrıldığı unutulmamıştır. Şimdi bütçenin ek faslında yer alan bu askeri ödenek 36 milyar liraya çıkarıldı. Amerikan, Batı Alman, Fransız, İtalyan, İsveç silâh fabrikatörleri Ankara'ya üşüştüler. Emperyalist silâh tekelleri Türkiye'ye savaş uçakları, gemileri, denizaltılar, elektronik makineler satmak yarışında. Bu durumda militarist Sancar kliğine, Ordu-holdingin sahiplerine gün doğdu. Yeni vurgun furyaları açıldı.

Sözün kısası, ortada milyarlarca liralık bir vurgun planı var: 100 milyarlık harp sanayii yatırımlarına egemen ve emperyalist çevreler şimdiden konmak istiyorlar. Soyguncu özel sektör, ihanet cephesini oluşturan partilerin temsil ettiği büyük burjuvazi, OYAK'çı generaller milyonlarca liralık komisyonlar alıyor, memlekette militarizmi körüklüyorlar. Bunun için dayatmacı başbakan Sadi Irmak, Hitler taklitçisi Türkeş, şerlatçı Erbakan, anti-komünist Demirel, toprak ağası Feyzioğlu gibi politikacılar, en azılı gerici, militarist çevrelerin çığırtkanlığını yapıyor, Atom bombası yapılmasından söz ediyorlar. Bu adamlar, harpçilik histerisiyle emperyalist, militarist efendilerine hizmette kusur etmiyorlar.

TKP, komünistler, militarizme, silâhlanma yarışına kesinlikle karşıdırlar. Emperyalizmin ayrılmaz bir parçası olan militarizme karşı savaş komünistlerin, bütün ilerici, anti-emperyalist güçlerin başlıca ödevlerinden biridir. Türkiye'nin güvenliği, kodaman burjuvazinin istediği atom silâhları üretmekle, militarizme hız vermekle değil, atom silâhlarının üretimini ve yayılmasını yasaklıyan Moskova antlaşmasını imzalamakla ve bütün ülkelerle dostluk ilişkileri kurmakla, barışçı bir politika izlemekle sağlanır. Memleketimizde güvenlik Amerikan ve NATO üslerinin kapatılması, Amerikan misyonlarının, 20 binin üstündeki Amerikan askerinin, tüm Amerikan ajanlarının kovulmasıyla sağlanabilir. TKP, memleketimizin gerçek güvenliği, bağımsızlığı, egemenliği ve toprak bütünlüğü uğrunda tüm halkımızı seferber etmeyi bugünkü aşamada baş ödev sayıyor.

●

PARTİ YAŞAMI

Yurt dışında çalışmalar

Düsseldorf konferansı

Şubat sonlarında, Alman Komünist Partisinin girişimiyle, F. Almanyanın Düsseldorf şehrinde, Avrupa kapitalist ülkeleri komünist partileri temsilcileri bir konferans düzenlediler. TKP'nin de temsil edildiği konferansta «Kapitalist ülkelerde otomobil sanayiinde bunalım» konusu ele alındı.

ABD, Batı Almanya, İngiltere, Fransa, İtalya gibi gelişmiş kapitalist ülkelerde otomobil sanayiindeki bunalımı ve bunun işçi sınıfı üzerindeki etkisini anlatan TKP temsilcisi, bu bunalımın «emperyalizmin genel bunalımının ham petrol, demir cevheri, krom, boraks, mangonez, doğal kauçuk gibi hammadde üreten ülkelerin, yani az gelişmiş, yeni-sömürgecilik yöntemleriyle talan edilen memleketlerin anti-emperyalist savaşının ayrılmaz bir parçası» olduğunu belirtmiştir.

Daha sonra memleketimizdeki durumu inceleyen TKP temsilcisi özetle şunları belirtmiştir: Türkiyedeki otomobil endüstrisi yabancı firmaların kurdukları montaj sanayiidir. İtalyan Fiyat firması Koç Holding ile montaj fabrikası kurmuştur. Koç Holding Amerikan Ford firmasıyle da kamyon ve traktörler için montaj tesisleri meydana getirmiştir. Ordu Yardımlaşma Kurumu (OYAK) Fransız Reno firmasıyle bağlanmıştır. Bu tekel hem binek otomobili, hem de orduya taşıt aracı sağlar. Ordu personelinden toplanan ve bazı generallerin emrinde olan 2 milyar lira sermayeli OYAK Amerikan, B. Alman v. s. silâh fabrikatörleriyle bağlar kurmuştur. Amerikan International Hervester firmasıyle traktör, taşıt ve tarım araçları kollarında da işbirliği yapan OYAK, emperyalist güçlerin Türkiye'de politik etkilerini, hegemonyalarını kolaylaştırmaktadır.

TKP temsilcisi konuşmasının sonunda şunları belirtmiştir: Partimiz Türkiye'de ileri demokratik bir düzenin kurulmasını istiyor. Bunun gerçekleşmesi için işbirlikçi büyük burjuvazinin, toprak-çiftlik beylerinin, bu çevrelere bağlı militarist kliğin hegemonyasını kırmak, bütün yabancı firmaları, bu arada otomobil firmalarını da devletleştirmek gereklidir.

Frankfurtta kadınlar toplandı

Federal Almanyanın Frankfurt şehrinde 1975'in kadınlar yılı olması dolayısıyle Türk kadınları için bir toplantı düzenlendi. Toplantıda bir kadın işçi söz alarak, kadınların Türkiyede ve dünyadaki durumunu gözden geçirdi. Konuşmacı özetle şunları belirtti: Sömüren ve sömürülen bütün ülkelerde olduğu gibi Türkiyede de kadın iki yönlü sömürülüyor. Hem işgücü, hem de kadın olarak sömürü hedefi oluyor. Köyde ve kentte, çalışma ve yaşamada, özellikle emekçi kadın, daima aşağılanmaktadır. Din baskısı altında kendisine bilim ve kültür edinme yolları kapanmış olan Türk kadını, birçok yerlerde hâlâ uygulanan şeriat kanunları yüzünden mirasta bile eşit hakka sahip değildir, erkek kardeşlerinin yarısı kadar pay alabilir.

Türkiyeden sonra, başlıca kapitalist ülkelerde ve bu arada Amerikadaki kadınların durumuna değinen konuşmacı, ilginç rakamlar verdikten sonra sosyalist ülkelerdeki duruma geçmiş ve şunları belirtmiştir: Sosyalist memleketlerde, örneğin komşumuz Sovyetler Birliğinde kadın bütün haklarını elde etmiştir. Orada kadınla erkek arasındaki eşitsizlik çoktan kaldırılmıştır. Lenin'in, kadının mutfaktan, kölece çalışmaktan kurtarılmadığı, toplum işlerinde, siyasal hayatta yer almadığı bir ülkede gerçek özgürlükten sözedilemiyeceğine dair görüşü ne kadar doğruduri Kadınlar Lenin'in şu öğütünü de unutmamalıdır: kadınlara da gerçek özgürlüğü sosyalizm sağlar. Bunun için kadınların özgürlüğe, eşit haklara kavuşması kendi davaları olmalıdır.

Türkiye Komünist Partisinin artan etkenliği

Türkiye Komünist Partisi'nin yarım yüzyılı aşkın bir zamandan beri yasaklanmış olması, Türkiye'de toplum düzenini derinden etkilemiştir. TKP'nin burjuvazi tarafından yasaklanması, baskı yöntemleri, toplum hayatının her yönü ile gelişmesini engellemiş, politik alana burjuvazinin egemen olmasını, bir ölçüde sağlamıştır. Sol'a, işçi hareketine kapalı bir parlamentarizmin egemen olması; parlamentonun, zaman zaman, rahatça faşist tedbirlere araç haline getirilmesi, TKP'nin yasaklanmasının sonuçlarından biridir.

TKP'nin yasaklanması, işçi hareketi içinde gerek sendikal, gerekse politik planlarda opportünistlerin, sağ ve «sol» sapmaların daha kolayca belirmesine neden olmuştur. Bu yasaklama burjuvaziye, emperyalizme daha rahat bir egemenlik kurması ve bu egemenliği sürdürmesi için yardımcı olmuştur.

Ne var ki burjuvazi hegemonyasını sonuna kadar rahatça sürdürmek gibi başlıca hedefine ulaşamadı.

İşçi hareketi gelişti. İşçi sınıfının gelişmesi yalnız nicel yönde değil, nitel yönde de oldu. TKP'nin etkenliğinin artmasının nedenlerinden biri de, işçi sınıfının nicel ve nitel yönlerde gelişmesidir. Öyle sanayileşmiş kapitalist ülkeler var ki, işçi sınıfı, nicel bakımdan ulusun çoğunluğunu teşkil etmesine rağmen, nitel bakımdan gereken bilinç düzeyine ulaşmış değildir, kendi kendine sınıf olmaktan kurtulamamıştır. Türkiye'de sanayileşme sürecinde, işçi sınıfının doğrudan doğruya emperyalizmle, uluslararası tekellerle, onların yerli ortakları ile karşı karşıya gelmesi, sınıf bilincinin hızla artmasını, ulusun anti-emperyalist savaşının, sosyal kurtuluş savaşına daha kolayca dönüşmesini sağlayan unsurlardan biri olmuştur.

TKP çok zor şartlara, gizli çalışma zorunluğuna rağmen, bu gelişmelerin sentezini yapmayı, işçi sınıfını ulusun öncü gücü haline getirecek politika ve programı, Marksçı-Leninici yöntemleri uygulayarak başarmıştır. Şüphe yok ki, bu yolda yapılacak daha çok şey vardır. Ama şu son bir buçuk yıllık uygulamada alınan sonuçlar en umutsuzları bile cesaretlendirmiştir. TKP etkenliğini, işçi sınıfı arasındaki tarihsel rolünü yerine getirmeye koyulmakla başarmaya başlamıştır. Bu tarihsel rol, işçi sınıfını fabrikalarda, işletmelerde, mahallelerde, partide örgütlemek sürecinde yoğunlaştı.

Bu gelişmeyi burjuvazi büyük bir endişe ve korku ile karşılıyor. Bir yandan faşist maddeleri, bir yandan da faşist komandoları, yığınsal terör araçlarını harekete getirerek, jet uçaklarını İstanbul gibi işçi ve devrim hareketinin yatağı olan bir kentte, halkın tepesinde uçurarak bu gelişmeyi bastırmayı deniyor. Burjuvazi, emperyalizm TKP'deki gelişme karşısında bu yollara başvuruyor. Sosyalizm adına hareket eden bazı opportünistler de işçi yığınlarının TKP ile bağlarını koparmak için, onu «hayali örgüt» diye nitelendirmeye yeltaniyor, sınıf savaşında burjuvaziden yana durum takınıyor, işçi sınıfını arkadan hançerliyorlar.

PARTİ YAŞAMI

TKP ve yeni kurulan «sosyalist» partiler

Ceza Kanunu'ndaki faşist maddeler, emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin egemenliği, faşist komandolar, CIA'nın, MİT'in açık gizli provokasyonları, militarist kliğin darbe olanakları ortada dururken, legal sosyalist parti kurmak çok ciddi ve ağır sorumluluklar gerektiren bir davranıştır. Devrimci kadroları polise teslim etmek, onları kırmak ve devrim hareketine büyük zararlar vermek, legalizmin aklâ gelen ilk mahzurlarıdır. Faşist darbelerin kurbanı olan ülkelerde, faşist yönetimler yıkıldıktan sonra işçi hareketi kalkınmakta, Bilimsel Sosyalizme bağlı sosyalist akım tekrar canlanmakta büyük zorluklar çekmiş, halâ da çekmektedir. Bu konuda tek istisna İtalya'dır. Onun dışında, faşist darbelere kurban olmuş ülkelerde işçi hareketinin sınıfsal niteliğini kazanması çok zor olmakta, bu gelişme büyük engellere çarpmaktadır.

Bugünkü şartlarda Türkiye'de Bilimsel Sosyalizme bağlı bir partinin kurulması yasaktır. «Sosyalist» bir partinin kurulabilmesi için program ve tüzüğe oportünist, hattâ anti-Marksist, anti-Leninist bir takım anlamlar vermek gerekir. Bu yola gidenlerin önemli bir kısmı, gerçekten de Bilimsel Sosyalizmi bir süs olarak almış, bir kısmı da esasen onunla bütün bağlarını kesmiştir. Böyleleri yığınları, militan kadroyu oportünist, revizyonist bir takım ilkelerle eğitmekte herhangi bir sakınca görmez. Burjuvazinin istediği de budur. İşçi hareketine burjuva ideolojilerini, dünya görüşünü aşılamak, onu iktidardan uzakta bulundurmak, sömürü düzenini ayakta tutmaktır.

Türkiye'nin içinde bulunduğu bugünkü koşullarda legal «sosyalist» bir parti kurmanın örgütlenme, teorik ve ideolojik bakımlardan bu gibi büyük sakıncaları vardır. TKP'ye konan yasak, onun illegal çalışmaya zorlanması, partinin illegal çalışma koşullarını iyi ayarlaması, illegalken işçi sınıfını, emekçileri örgütlemeyi önemli ölçüde başarması, Bilimsel Sosyalizme tam olarak bağlı kalması, gerçek devrimci Marksçı-Leninci bir kadronun yetişmesini sağlamıştır. Ancak bu kadrolarla dirsek temasını sağlayabilen legal sosyalist akımlar, işçi sınıfının davasını yürütmek yönünde başarı gösterebilir, burjuvazinin terörü karşısında kadrolarını illegale geçirip korumasını başarabilirler.

Komünistler ve din

Sömürü düzenini yürütme manivelalarından biri de din sömürücülüğüdür. Geniş emekçi yığınlarının dinsel duyguları ve mukaddes saydıkları inançları da sömürülür. Genellikle burjuvazinin dinle, mukaddesatla bir ilişkisi yoktur. Kâr, çıkar, sömürü, ticaret, vurgun hırsı dinsel, genellikle de moral kıymetleri ya süpürmüş, ya da en düşük düzeye indirmiştir. Türkiye'de masonların, yani dinsel inançları olmayanların, hristiyan tekelcilerle, sömürü çevreleriyle birleşip de müslüman «din kardeşlerini» onlara sömürttükleri, geniş halk yığınlarının dinsel hislerini değişik yöntemlerle sömürdükleri sık sık görülür. Demirel, Erbakan gibi politikacıların karlyeri genellikle din sömürücülüğüne oturtulmuştur. Bu gibi politikacılar din sömürücülüğü ile anti-komünizmi birleştirmeye de dikkat ederler. Bunlar, gericilerin elinde, sömürü düzenini ayakta tutmak için birbirine yapışık iki silâhtır.

Bütün sorun emperyalizmin ve işbirlikçilerinin elinden, halkları köleleştirmeye yarayan bu silâhı almaktır.

Laiklik, dinin devlet işlerinden ayrılması, buna yönelik bir yöntemdir. Burjuvazi derebeyliğe karşı hegemonya savaşı yürütürken, derebeyliğin elinden din silâhını almak için laiklik ilkesine bağlılığını ilân etmiştir. Ama derebeyliği yendikten, egemenliği aldıktan sonra, kendi ilân ettiği ilkeye kendisi hıyanet etmeye koyulmuştur. İnsanlık, laikliğin gerçekten de uygulandığını görebilmek için sosyalist ülkelerin tarih sahnesine çıkışını beklemek zorunda kalmıştır. Tarihin, insan topluluklarının diyalektik gelişme yasalarına bağlı oldukları ilkesine inanan komünistlerin dinle bir ilişkileri olmadığı doğrudur.

Dinsel inançlar, emekçilerin sömürüye, emperyalizme, gericiliğe, faşizme karşı savaşa katılmalarına ve orada aktif bir ödev yükümlenmelerine engel değildir. TKP'ye göre, yığınlar kurtuluşları için yürüttükleri sınıf savaşında, halkçı, ilerici, devrimci bir eğitim sistemi ile eğitilecekler, kör inançlardan, tabiatüstü, mistik inanç ve hislerden kurtulacaklardır. Engels'in de belirttiği gibi, bu konuda zora başvurmak, din militanizmini körüklemekten başka sonuç vermez.

Öncülük sorunu

İşçi sınıfının öncülük sorunu, son yıllarda, komünistlerle oportünistler arasında giderek keskinleşen savaşın düğüm kesimi oldu. Sağlar, toplumsal gelişmede, işçi sınıfının öncü rolünü küçümsüyor, «sollar» bu rolü putlaştırıyor. Böylece birisi küçük burjuva kuyrukçuluğu, ötekisi sekterlik, basmakalıpçılık yapıyor. Her ikisi de, savaşta işçi sınıfının öncülüğünün gerçekleşmesini zorlaştırıyor, engelliyor. Bugün Türkiye'de sağcı, «solcu» likidatörlerin, «sosyalist», «emekçi», «ihtilâlci» gibi adlar altında particikler kuranların yaptıkları budur.

Morks ve Engels, işçi sınıfına tarihin yüklediği ödevi saptadılar. Bu ödev: Mülksüzleştirenleri mülksüzleştirerek, üretim araçlarını toplumun malı yaparak, her türden sömürüyü ve sınıf egemenliğini kaldırıp, kapitalist toplumun yerine komünist toplumu kurmak. Tarihsel gelişme, proletaryayı, hem kendisini, hem de tüm emekçi halkı sömürüden ve ulusal baskıdan kurtarmakla, onu barış ve güvenliğe kavuşturmakla yükümlemiştir.

Bu tarihsel görevi, işçi sınıfı tek başına yapamaz. Lenin: *«Devrimin ancak devrimcilerle yapılacağını» sanmak sadece yanlış değil, hem de tehlikelidir»* der. Somut veriler, tarihsel deneyler kesinlikle göstermiştir ki, komünist partisi işçi-köylü bağlaşıklığını kurmakla, tüm demokratik güçleri, ulusal baskı altındaki halkları tek, ortak bir savaş cephesinde toplamak, birleştirmek yoluyla, böylesi bir savaş stratejisiyle yerine getirebilir.

Çağdaş işçi sınıfının savaş tarihi, uluslararası koşullar, hem demokratik devrim aşamasında, hem sosyalist devrim aşamasında öncülük ve ilerici güçleri tek cephede toplamak görevini ancak işçi sınıfının, onun savaşkan partisinin yapabileceğini göstermiştir. Lenin'in sözleriyle diyelim: *«Yalnız komünist partisi ... proletaryayı kapitalizmin bütün kuvvetlerine karşı en amansız, kesin ve son savaşta yönetme yeteneğine sahiptir.»*

Bu gerçekler karşısında, Türkiye'de işçi sınıfının savaşta öncülük rolünü gerçekten sağlıyacak partinin de TKP olduğu ortaya çıkıyor. Burjuvazinin TKP'ne koyduğu yasağın nedeni budur. Emperyalizme, faşist zorbalıklara, NATO'ya, Amerikan köleliğine karşı olan tüm ilerici, devrimci güçlerin, örgütlerin, yurtseverlerin TKP'ne konan yasağın kaldırılması için savaşmaları zorunluktur.

Fiyatı 50 kuruş